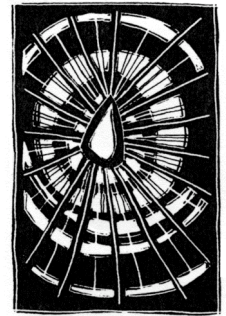

Božić: Rođenje Gospodnje - Danja misa A - B - C

*U početku bijaše Riječ,
i Riječ bijaše u Boga,
i Riječ bijaše Bog. (Iv 1,1)*

Prvo čitanje

Izaija 52,7-10

Kako su ljupke po gorama noge glasonoše radosti koji navješćuju mir, oglašuju sreću, navješćuju spasenje govoreći Sionu: "Bog tvoj kraljuje!" Čuj, glas ti podižu stražari, zajedno se raduju, jer na svoje oči gledaju gdje se na Sion vraća Gospodin. Kličite, zajedno se radujte, razvaline jeruzalemske, jer Gospodin je utješio narod svoj, otkupio Jeruzalem. Ogolio je Gospodin svetu svoju mišicu pred očima svih naroda da svi krajevi zemlje vide spasenje Boga našega!

Drugo čitanje

Hebrejima 1,1-6

Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima u prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove. On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijeha, sjede zdesna Veličanstvu u visinama; postade toliko moćniji od anđela koliko je uzvišenije nego oni baštiniše Ime. Ta kome od anđela ikad reče: "Ti si sin moj, danas te rodih"; ili pak: "Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin." A opet, kad uvodi Prvorodjenca u svijet, govori: "Nek pred njim nice padnu svi anđeli Božji."

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život, i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.

Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe, i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego – od Boga. I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.

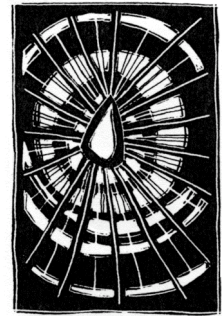
Za razmišljanje

Usred noći, dok sve leži u duboku snu, riječ "koja je bila kod Boga i koja je Bog" postaje čovjekom. Svima, koji Njega, tu utjelovljenu riječ, prime, "daje moć da postanu djeca Božja" (usp. Iv 1,12). To je središte tajne, koju za Božić slavimo.

Kod tog ključnog iskaza se ne radi o nekakvom mitosu ili ideološkom izričaju. Znamo da je Mesija, Spasitelj i Gospodin, rođen u određeno vrijeme i na određenom mjestu. O samome rođenju nema izvještaja. Tek je prikazana Marija, kako se brine za dijete. Otajstvo oko rođenja ostaje nedotaknuto kao i jedinstvenost tog prvorođenca, koji je istovremeno Bog i čovjek. Jedno ipak postaje očito: blizinu koju Bog osjeća prema malenima i poniženima. Oni su cilj njegove dobrote. U pojavi siromašnih pastira na polju – oni su bili prvi kojima je bila donešena vijest o rođenju pravog i dobrog pastira. Znak, koji im je dan, sasvim je jednoznačan: dijete i okolnosti u kojima je rođeno utjelovljenje su siromaštva. Vijest poput ove, vijest anđela mora da je u njihovim srcima ostavila duboki eho. Oni žurno trče provjeriti istinitost tog navještaja. I zaista, pronalaze ono što u svojoj dubini traže i čemu se nadaju: dijete, utjelovljenje toga Božjega znaka. Za njih je taj znak dovoljno snažan. Prihvaćaju Spasitelja i postaju prvi navjestitelji Radosne vijesti, time što dalje pripovijedaju svoj radostan doživljaj.

Koliko je stvaran Božji znak nama danas? Nije dovoljno, ako se zahvaćeni poklonimo jaslicama. Pozvani smo, kao i pastiri, biti zahvalni iz dubine srca, vjerovati i živjeti iz te vjere. Marija nam može postati primjer. Dopustila je Bogu da je vodi i čuvala je sve događaje u svome srcu, kako bi ih stalno promatrala sa svojim Stvoriteljem.

Božić: Rođenje Gospodnje - Danja misa A - B - C

*U početku bijaše Riječ,
i Riječ bijaše u Boga,
i Riječ bijaše Bog. (Iv 1,1)*

Prvo čitanje

Izaija 52,7-10

Kako su ljupke po gorama noge glasonoše radosti koji navješćuje mir, oglašuje sreću, navješćuje spasenje govoreći Sionu: "Bog tvoj kraljuje!" Čuj, glas ti podižu stražari, zajedno se raduju, jer na svoje oči gledaju gdje se na Sion vraća Gospodin. Kličite, zajedno se radujte, razvaline jeruzalemske, jer Gospodin je utješio narod svoj, otkupio Jeruzalem. Ogolio je Gospodin svetu svoju mišicu pred očima svih naroda da svi krajevi zemlje vide spasenje Boga našega!

Drugo čitanje

Hebrejima 1,1-6

Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima u prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove. On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijeh, sjede zdesna Veličanstvu u visinama; postade toliko moćniji od anđela koliko je uzvišenije nego oni baštinió Ime. Ta kome od anđela ikad reče: "Ti si sin moj, danas te rodih"; ili pak: "Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin." A opet, kad uvodi Prvorođenca u svijet, govori: "Nek pred njim nice padnu svi anđeli Božji."

Evandjelje

Ivan1,1-18

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što

postade u njoj bijaše život, i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuže.

Bi čovjek poslan od Boga, ime mu Ivan. On dođe kao svjedok, da posvjedoči za Svjetlo, da svi vjeruju po njemu. Ne bijaše on Svjetlo, nego – da posvjedoči za Svjetlo.

Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe, i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego – od Boga. I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.

Ivan svjedoči za njega. Viče: "To je onaj o kojem reko: koji za mnom dolazi, preda mnom je jer bijaše prije mene!" Doista, od punine njegove svi mi primismo, i tomilost na milost. Uistinu, Zakon bijaše dan po Mojsiju, a milost i istina nastala po Isusu Kristu. Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani.

Za razmišljanje

Usred noći, dok sve leži u duboku snu, riječ "koja je bila kod Boga i koja je Bog" postaje čovjekom. Svima, koji Njega, tu utjelovljenu riječ, prime, "daje moć da postanu djeca Božja" (usp. Iv 1,12). To je središte tajne, koju za Božić slavimo.

Kod tog ključnog iskaza se ne radi o nekakvom mitosu ili ideološkom izričaju. Znamo da je Mesija, Spasitelj i Gospodin, rođen u određeno vrijeme i na određenom mjestu. O samome rođenju nema izvještaja. Tek je prikazana Marija, kako se brine za dijete. Otajstvo oko rođenja ostaje nedotaknuto kao i jedinstvenost tog prvorođenca, koji je istovremeno Bog i čovjek.

Jedno ipak postaje očito: blizinu koju Bog osjeća prema malenima i poniženima. Oni su cilj njegove dobrote. U pojavi siromašnih pastira na polju – oni su bili prvi kojima je bila donešena vijest o rođenju pravog i dobrog pastira. Znak, koji im je dan, sasvim je jednoznačan: dijete i okolnosti u kojima je rođeno utjelovljenje su siromaštva. Vijest poput ove, vijest anđela mora da je u njihovim srcima ostavila duboki eho. Oni žurno trče provjeriti istinitost tog navještaja. I zaista, pronalaze ono što u svojoj dubini traže i čemu se nadaju: dijete, utjelovljenje toga Božjega znaka. Za njih je taj znak dovoljno snažan. Prihvaćaju Spasitelja i postaju prvi navjesticitelji Radosne vijesti, time što dalje pripovijedaju svoj radostan doživljaj.

Koliko je stvaran Božji znak nama danas? Nije dovoljno, ako se zahvaćeni poklonimo jaslicama. Pozvani smo, kao i pastiri, biti zahvalni iz dubine srca, vjerovati i živjeti iz te vjere. Marija nam može postati primjer. Dopustila je Bogu da je vodi i čuvala je sve događaje u svome srcu, kako bi ih stalno promatrala sa svojim Stvoriteljem.